

Universitätsbibliothek Paderborn

Ōrigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

X. alio quodam vetusto Dialogo,

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

A scrutandis Oigenis rebus tantum adhibuisse cura & solerteria, quam adhibuit Eusebius.
Veri autem simile est habitam revera fuisse Origeni cum Megethio, Marco, aliisque Hæ-
reticis concertationem; at à Maximo deinde in literas relatan, & Operi suo extam. Fidem his conciliat quod narrat Eusebius, ab etatis sua Presbyteri quamplu-
rima de Origeni scriptis fuisse tradita; & quod Dialogi scriptor Reges quoddam Christi
fidem amplexos, & templo Ethnicon cum idolis everfa commemorat; nil enim hu-
jusmodi Origenis temporibus contigit, sed Constantini: unde Maximi etatem possit colligere. Fefellit fortasse Basilius & Gregorium Dialogi titulus nomen Adamantij præse-
tens, quod in eo primas partes tractet Origenes; quemadmodum Lalij, & Catonis nomina
preferunt Dialogi De amicitia, & De senectute; non quod à Catone, vel Lalio scripti
sint, sed quod prima ipsius partes tribuantur. Mirandum porro non est interloquentium per-
sonarum nomina neque in Eusebio, neque in Philoçalia comparare: nam cum rubrica,
aliore colore ejusmodi nomina & lemmata solerent distingui, à librariis sapienter di-
stinctio hæc omittebatur, vel per incuriam, vel potius quod eam in commodius rejicien-
tes tempus, penitus tandem, obliuiose quippe homines, prætermitterent. Duplum lue-
brationis hujus interpretationem Latina Genebrardi præfert editio, alteram Ioachimi Pe-
rionij, Laurentij Humfridi alteram. Alia præterea à Iohanne Pico Senatori Parisiensi lu-
cubrata anno 1556, scorsum edita extat.

X. Alium suo , Origenisque nomine Dialogum supposuerat Hæreticus quidam , omnem licet cum eo Ephesi forte sibi viso congressum ac disputationem drecteasset . Fic etiam scriptiōnē misit Romam ad suos discipulos , passimque disseminavit , & Antiochia , pruifquam illuc accederet Origenes , ob falsam victoriā inanēs egit triumphos max vero ut affuit Adamantius , hominis contudit proterviam , & vanitatem manifestis argumentis convicit .

XI. Falso quoque præscribit sibi nomen Origenis libellus quidam, qui Philosophorum sectas ac dogmata recenset, & *τιθέσθαι γενεαλογία* soler appellari. Primus autem hic est liber grandioris operis, quo Hæreses omnes confutandas Auctor sibi proposuerat, quod ex Dogmatis Philosopherum, Hæreton pessas fere prolectas sint; hisque convellendis utilis ut illorum confutatio. Larvatus huic scriptione personam detrahunt vel verba illæ que extant in Proclasio: *μάτι της οποίας κατέβη το επανδριστικό δόγμα την αυτήν τονέμασται το πλατωνικόν μετέρον το οποίον πατερισθέντον είναι μεταβολή των πλατωνικών, ούτε αυτής γενέται μετατροπή μετατροπής, αφλεγατας την ιδεαναλας, η φαντασία ή επανδριστικόν λεπτομερέστερον, τον διατηρούντας ορθόδοξον.* Hac autem non aliis coarguet, quam traditus in Ecclesia Spiritus sanctus: quem cum primis accepissent Apostoli, ipsi communicarunt qui recte de Deo sentiebant: quorum nos cum successores sumus, & eisdem gratia particeps, necon Episcopatus, & magisterium, & credentes Ecclesiæ reputatis, non oculis per secordiam dormitabimus. Atquine Ecclesia custos Origenes, nec Episcopus fuit. Episcopus autem fuit Epiphanius, & librum scriptum De hæresibus: unde non inanis conjectura sumitur hoc opus ad ipsum esse referendum.

XII. Libellum De singularitate Clericorum Origeni addicit vetus Codex Regia Bibliotheca. Addicunt & Landulfus à Columna in Brevario historiali, Laziardus Cœlestinus, Antoninus, & Vincentius Bellovacensis, quos recenset Pamelius; & quibus ipse succinit, cum in Prafatione ad tertium Tomum Cypriani, tum in argumento libri hujus, & in Annotationibus ad caput primum libri Tertulliani De exhortatione castitatis. Sed reclamat Baronius, quod hoc opere foeminarum contubernium Clericis interdicatur; cum inter mulieres & puellas Origenes asilue sit conversatus. Addit id fuisse causia cur scriptus ab Adamantio iste liber creditus sit, quod spontaneam castrationem non improbarit; atque hoc idem argumentum usurpavit Pamelius: *Atqui, inquit Baronius, debuerunt hi meminisse aliqua ex parte laudatum quoque à Domino vñicum illum in quietatis, cum aliqui idem auctor de his qui haec perpetrarent, alio Commentario se tractatosum spondent.* Vtilius respondisset Baronius, si dixisset exectionis sua Origenem pœnituisse, & à simili facinore reliquos absterruisse in Commentariis ad Evangelium Matthæi. Quod ergo in argumentum traxerunt nonnulli, ut librum De singularitate Clericorum Origeni adscriberent, quod nempe voluntariam genitalium amputationem non damnaverit, id ipsum indicio mihi est librum non esse Origenis; quippe quem annis provectionem facinoris in juventutis calore admissi pœnituerit. Baroni ex Origenis familia factum hunc depellenti adstipulatur codicuna dissensio, quorum alij Hieronymo, Augustino alij, plerique Cypriano assignant. Erasmus ad calcem libri Augustini De bono viduitatis, *Sequebatur, inquit, hoc loco libellus De singularitate Clericorum, qui toties & Hieronymi, & Cypriani nomine excusus est, quam phrasit nec Hieronymum, nec Cyprianum nec Augustinum referat: proinde non est visum eis praesens volumen onerare.* Bel-
larminus neque Origenis, neque Cypriani, sed Latinis tamen Scriptoris esse censet. Pame-
lius autem, & post eum Rivetus, ex Hellenismis quibusdam suspiciati sunt è Graeco Latine Rives. Cr